

Warszawa, 30 marca 2018 r.

MINISTER
INWESTYCJI I ROZWOJU

DLI.II.6621.140.2016.MZ.37
NK: 496099/18

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257, z późn. zm.), zwanej dalej „*kpa*” oraz art. 11g ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1496, z późn. zm.), zwanej dalej „*specustawą drogową*”, po rozpatrzeniu odwołania Pana Wojciecha Dzienisa od decyzji Wojewody Podlaskiego Nr 10/2016 z dnia 29 sierpnia 2016 r., znak: WI-I.7820.4.4.2016.AS, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na „Budowie ul. Ciołkowskiego w Białymstoku na odcinku od ulicy Mickiewicza do granic miasta wraz z infrastrukturą techniczną oraz zatwierdzenia podziału nieruchomości”,

- I. **Uchylam**, w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 28, w wierszach od 1 do 11 licząc od dołu strony oraz znajdujący się na stronie 29, w wierszach od 1 do 6 licząc od góry strony, zapis:

„Zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych:

- nieruchomości przeznaczone pod drogę wojewódzką powstałe w wyniku podziału oraz przejęte w całości, znajdujące się w liniach rozgraniczających teren projektowanej drogi, o których mowa w punkcie 10 lit. b i d niniejszego punktu, stają się z mocy prawa własnością Województwa Podlaskiego,
- nieruchomości przeznaczone pod drogę krajową nr 19 powstałe w wyniku podziału oraz przejęte w całości, znajdujące się w liniach rozgraniczających teren projektowanej drogi, o których mowa w punkcie 10 lit. f i g niniejszego punktu, stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa,
- nieruchomości przeznaczone pod drogę krajową nr 65 powstałe w wyniku podziału oraz przejęte w całości, znajdujące się w liniach rozgraniczających teren projektowanej drogi, o których mowa w punkcie 10 lit. i niniejszego punktu, stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa,

z dniem, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanie się ostateczna, za odszkodowaniem ustalonym w odrębnej decyzji.”

i orzekam w tym zakresie, poprzez ustalenie, w miejsce uchylecia, nowego zapisu:

„Zgodnie z art. 12 ust. 4 ustawy o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych:

- nieruchomości przeznaczone pod drogę wojewódzką powstałe w wyniku podziału oraz przejęte w całości, znajdujące się w liniach rozgraniczających teren projektowanej drogi, o których

mowa w punkcie 6 lit. b i c niniejszego punktu, stają się z mocy prawa własnością Województwa Podlaskiego,

- nieruchomości przeznaczone pod drogę krajową nr 19 powstałe w wyniku podziału oraz przejęte w całości, znajdujące się w liniach rozgraniczających teren projektowanej drogi, o których mowa w punkcie 6 lit. f i g niniejszego punktu, stają się z mocy prawa własnością Skarbu Państwa, za wyjątkiem działek nr 35, 36, 39, 40, 44, 50, 51, z obrębu 021 Dojlidy i działki nr 1633, z obrębu 019 Skorupy, które stanowią już własność Skarbu Państwa,

z dniem, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanie się ostateczna, za odszkodowaniem ustalonym w odrębnej decyzji.”

II. Uchylam w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 24, w wierszu 14 licząc od dołu strony zapis:

„ - 1 budynku niemieszkalnego na działce o nr 80/1”,

i orzekam w tym zakresie, poprzez ustalenie, w miejsce uchylenia, na stronie 24, nowego zapisu:

„ - 1 budynku niemieszkalnego na działce o nr 80/2”.

III. Uchylam w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się:

- na stronie 20, w wierszu 9, licząc od góry strony, zapis:

„**obręb 21 Dojlidy** – 742, 142, 317 (317/2) – związane z przebudową innej drogi publicznej”,

- na stronie 20, w wierszu 13, licząc od góry strony, zapis:

„**obręb 18 Pieczurki** – 1664/4 – związane z przebudową innej drogi publicznej,”

- na stronie 20, w wierszu 21-22, licząc od góry strony zapis:

„**obręb 21 Dojlidy** – 743/2 (743/4), 317 (317/2), 142, 25 (25/2), 27/2 (27/8) – związane z przebudową sieci energetycznej,”

- na stronie 20, w wierszu 8, licząc od dołu strony, zapis:

„**obręb 18 Pieczurki** – 1664/4 – związane z przebudową sieci energetycznej”,

- na stronie 20, w wierszu 3, licząc od dołu strony, zapis:

„**obręb 18 Pieczurki** – 1664/4, 1571/5 (1571/8) – związane z przebudową sieci wodociągowej”,

- na stronie 21, w wierszu 8, licząc od góry strony, zapis:

„**obręb 18 Pieczurki** – 1664/4 – związane z przebudową sieci telekomunikacyjnej”,

- na stronie 21, w wierszu 11, licząc od góry strony, zapis:

„**obręb 21 Dojlidy** – 142 – związane z przebudową sieci gazowej”,

- na stronie 21, w wierszu 14, licząc od góry strony, zapis:

„**obręb 21 Dojlidy** – 142 – związane z budową i przebudową kanalizacji deszczowej”,

- na stronie 21, w wierszu 17, licząc od góry strony, zapis:

„**obręb 18 Pieczurki** – 1664/4 – związane z budową i przebudową kanalizacji deszczowej”.

– na stronie 21, w wierszu 18, licząc od dołu strony zapis:

„**obręb 21 Dojlidy – 142 – związane z budową kanału technologicznego**”

– na stronie 21, w wierszu 15, licząc od dołu strony zapis:

„**obręb 18 Pieczurki – 1664/4 – związane z budową kanału technologicznego**”

– na stronie 21, w wierszu 14, licząc od dołu strony zapis:

„**obręb 21 Dojlidy – 142 – związane z budową oświetlenia drogowego**”,

– na stronie 21, w wierszu 13, licząc od dołu strony zapis:

„**obręb 18 Pieczurki – 1664/4 – związane z budową oświetlenia drogowego**”,

– na stronie 21, w wierszu 6, licząc od dołu strony zapis:

„**obręb 18 Pieczurki – 1664/4 – związane z przebudową sieci kanalizacji sanitarnej**”,

i orzekam w tym zakresie, poprzez:

– ustalenie, w miejsce uchylecia, na stronie 20, w wierszu 9 licząc od góry strony, nowego zapisu:

„**obręb 21 Dojlidy – 742, 317 (317/2) – związane z przebudową innej drogi publicznej**”,

– ustalenie, w miejsce uchylecia, na stronie 20, w wierszach 21-22 licząc od góry strony, nowego zapisu:

„**obręb 21 Dojlidy – 743/2 (743/4), 317 (317/2), 25 (25/2), 27/2 (27/8) – związane z przebudową sieci energetycznej**”,

– ustalenie, w miejsce uchylecia, na stronie 20, w wierszu 3 licząc od dołu strony, nowego zapisu:

„**obręb 18 Pieczurki – 1571/5 (1571/8) – związane z przebudową sieci wodociągowej**”.

IV. Uchylam:

– w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, w pkt 6 określającym linie rozgraniczające teren przedmiotowej inwestycji, znajdujący się na stronie 26, w wierszu od 14 do 15 licząc od góry strony, zapis:

„stanowiącej załącznik nr 17 do decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej.”

– w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 6, w wierszach od 10 do 13 licząc od góry strony, zapis:

„6. Przestrzegania wszelkich warunków i wypełnienia obowiązków dotyczących ochrony środowiska nałożonych na inwestora decyzją Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Białymstoku z dnia 21.03.2016 r. znak: WOOS-II.4210.10.2015.MR o środowiskowych uwarunkowaniach przedmiotowego przedsięwzięcia”,

– w rozstrzygnięciu zaskarżonej decyzji, znajdujący się na stronie 29, zapis stanowiący dotychczasową treść pkt 7, zawierającego warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska,

– arkusze nr 2.3, nr 2.4 i nr 2.5, mapy określającej linie rozgraniczające teren przedmiotowej inwestycji, stanowiącej załącznik nr 17 do zaskarżonej decyzji,

i orzekam w tym zakresie, poprzez:

- ustalenie w rozstrzygnięciu decyzji, w miejsce uchylecia, na stronie 26, nowego zapisu:

„stanowiącej załączniki do decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej.”

- ustalenie w rozstrzygnięciu decyzji, w miejsce uchylecia, na stronie 6, nowego zapisu:

„6. Przestrzegania wszelkich warunków i wypełnienia obowiązków dotyczących ochrony środowiska nałożonych na inwestora w :

- a) decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku z dnia 21 marca 2016 r., znak: WOOS-II.4210.10.2015.MR, ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na „budowie, przebudowie i rozbudowie ul. K. Ciołkowskiego w Białymstoku na odcinku od ulicy Mickiewicza do granic miasta wraz z infrastrukturą techniczną wraz z obiektami inżynierskimi oraz budową i przebudową niezbędnej infrastruktury technicznej”,
- b) decyzji Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 11 października 2017 r., znak: DOOS-oal.4210.24.2016.ADK.29, uchylającej w części i umarzającej w tym zakresie postępowanie organu I instancji, uchylającej w części i orzekającej w tym zakresie co do istoty sprawy oraz utrzymującej w mocy w pozostałej części ww. decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku z dnia 21 marca 2016 r., znak: WOOS-II.4210.10.2015.MR”.

- ustalenie w rozstrzygnięciu decyzji, w miejsce uchylecia, na stronie 29, zapisu stanowiącego nową treść pkt 7 zaskarżonej decyzji:

„Decyzja o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej została wydana z uwzględnieniem warunków realizacji przedsięwzięcia określonych w:

- a) decyzji Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku z dnia 21 marca 2016 r., znak: WOOS-II.4210.10.2015.MR, ustalającej środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na „budowie, przebudowie i rozbudowie ul. K. Ciołkowskiego w Białymstoku na odcinku od ulicy Mickiewicza do granic miasta wraz z infrastrukturą techniczną wraz z obiektami inżynierskimi oraz budową i przebudową niezbędnej infrastruktury technicznej”,
- b) decyzji Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 11 października 2017 r., znak: DOOS-oal.4210.24.2016.ADK.29, uchylającej w części i umarzającej w tym zakresie postępowanie organu I instancji, uchylającej w części i orzekającej w tym zakresie co do istoty sprawy oraz utrzymującej w mocy w pozostałej części ww. decyzję Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku z dnia 21 marca 2016 r., znak: WOOS-II.4210.10.2015.MR”.

- zatwierdzenie arkuszy zamiennych nr 2.3, nr 2.4 i nr 2.5 mapy określającej linie rozgraniczające teren przedmiotowej inwestycji, stanowiących załączniki nr 1.1 – 1.3 do niniejszej decyzji,

V. Uchylam:

- rysunki nr 2.3, nr 2.4 i nr 2.5 projektu zagospodarowania terenu, stanowiącego załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji,
- strony 49 i 50 części opisowej projektu zagospodarowania terenu, stanowiącego załącznik nr 1 do zaskarżonej decyzji,
- rysunki nr 2.3, nr 2.4 i nr 2.5 projektu architektoniczno-budowlanego branży drogowej, układ drogowy, stanowiącego załącznik nr 2 do zaskarżonej decyzji,
- strony 23 i 24 części opisowej projektu architektoniczno-budowlanego branży drogowej, układ drogowy, stanowiącego załącznik nr 2 do zaskarżonej decyzji,

Orzekam w tym zakresie, poprzez zatwierdzenie, w miejsce uchylenia:

- zamiennych rysunków nr 2.3, nr 2.4 i nr 2.5 projektu zagospodarowania terenu, które stanowią załączniki nr 2.1 – 2.3 do niniejszej decyzji,
- zamiennych stron 49 i 50 części opisowej projektu zagospodarowania terenu, które stanowią załącznik nr 2.4 do niniejszej decyzji,
- zamiennych rysunków nr 2.3, nr 2.4 i nr 2.5 projektu architektoniczno-budowlanego branży drogowej, układ drogowy, które stanowią załączniki nr 3.1 – 3.3 do niniejszej decyzji,
- zamiennych stron 23 i 24 części opisowej projektu architektoniczno-budowlanego branży drogowej, układ drogowy, które stanowią załącznik nr 3.4 do niniejszej decyzji.

VI. W pozostałej części zaskarżoną decyzję utrzymuję w mocy.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 25 marca 2016 r., znak: ZDM-X.7011.6.2015, uzupełnionym w trakcie prowadzonego postępowania, Prezydent Miasta Białegostoku, zwany dalej „inwestorem”, wystąpił do Wojewody Podlaskiego o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na „Budowie ul. Ciołkowskiego w Białymstoku na odcinku od ulicy Mickiewicza do granic miasta wraz z infrastrukturą techniczną”. Ponadto, inwestor wniósł o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, uzasadniając konieczność jego nadania ważnym interesem społecznym i gospodarczym.

Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiotowej sprawie, Wojewoda Podlaski wydał w dniu 29 sierpnia 2016 r. decyzję Nr 10/2016, znak: WI-I.7820.4.4.2016.AS, o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na „Budowie ul. Ciołkowskiego w Białymstoku na odcinku od ulicy Mickiewicza do granic miasta wraz z infrastrukturą techniczną oraz zatwierdzenia podziału nieruchomości”, zwaną dalej „decyzją Wojewody Podlaskiego” oraz nadał jej rygor natychmiastowej wykonalności.

Od decyzji Wojewody Podlaskiego, odwołania do Ministra Infrastruktury i Budownictwa, za pośrednictwem organu pierwszej instancji, wnieśli Pan Rafał Kosno działający w imieniu własnym oraz w imieniu Fundacji Towarzystwo Ulepszania Świata, Stowarzyszenia Federacja Zielonych w Białymstoku, Stowarzyszenia Zielony Białystok, Stowarzyszenia Innowacyjny Białystok, jak również Pan Wojciech Dzienis.

Ponadto, odwołania zostały wniesione przez Stowarzyszenie Innowacyjna Polska, Stowarzyszenie Przeciw Złej Reklamie, Stowarzyszenie Osób Poszkodowanych przez Urząd Miasta w Białymstoku, Fundację Instytut Białowiejski, Stowarzyszenie „www.i.warszawa.pl”, reprezentowane przez Pana Rafała Kosno.

W związku z faktem, że postępowanie w sprawie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej nie dotyczyło interesu prawnego Pana Rafała Kosno, działającego w imieniu własnym, odrębną decyzją umorzono postępowanie odwoławcze w zakresie wniesionego odwołania. Ponadto, odrębnym postanowieniem stwierdzono niedopuszczalność złożenia odwołania przez ww. organizacje.

W odwołaniu z dnia 21 września 2016 r., [nadanym w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481, z późn. zm.), w dniu 22 września 2016 r.], Pan Wojciech Dzienis wniósł o uchylenie w całości decyzji Wojewody Podlaskiego i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia oraz wstrzymanie jej wykonania, na podstawie art. 135 kpa.

Zaskarżonej decyzji skarżący zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 72 ust 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2017 r.

poz. 1405, z późn. zm.), zwanej dalej „*ustawą o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*”, w zw. z art. 11a ust. 4 *specustawy drogowej*

W uzasadnieniu odwołania skarżący wskazał, że stosownie do treści art. 11 d ust. 1 pkt 9 *specustawy drogowej* wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera w szczególności wymagane przepisami odrębnymi decyzje administracyjne. Zgodnie zaś z art. 82 ust. 1 pkt 1 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody określa rodzaj i miejsce realizacji planowanego przedsięwzięcia, warunki wykorzystywania terenu w fazie realizacji i eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia, wymagania dotyczące ochrony środowiska konieczne do uwzględnienia w dokumentacji wymaganej do wydania decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 ww. ustawy.

W dalszej kolejności skarżący wskazał, że „wykonalność decyzji” oznacza taką cechę decyzji, która powoduje, że decyzja nadaje się do wykonania. Jak podniósł skarżący, problem wykonania aktu administracyjnego dotyczy aktów zobowiązujących, ustalających dla ich adresatów nakazy właściwego zachowania lub zakazy określonego zachowania, aktów, na podstawie których określony podmiot uzyskuje równocześnie uprawnienie i na mocy których zostają na niego nałożone określone obowiązki, oraz aktów, na podstawie których jeden podmiot jest do czegoś zobowiązany, a drugi wyłącznie uprawniony. W opinii skarżącego, wykonanie decyzji polega więc na spowodowaniu, w sposób dobrowolny lub przymusowy, doprowadzenie do takiego stanu w rzeczywistości, który jest zgodny z jej treścią. Stan ten - jak wskazał skarżący - którego wystąpienie nakazuje decyzja stanowi zatem przedmiot jej wykonania. Tak więc - zdaniem skarżącego - decyzja wtedy ma cechę „wykonalności”, jeżeli ze względu na zawartą w niej treść nadaje się do wykonania.

Pan Wojciech Dzienis wskazał, że z powyższego wynika, iż decyzja Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Białymstoku z dnia 21 marca 2016 r., znak: WOOS-II.4210.10.2015.MR, ustalająca środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia polegającego na „budowie, przebudowie i rozbudowie ul. K. Ciołkowskiego w Białymstoku na odcinku od ulicy Mickiewicza do granic miasta wraz z infrastrukturą techniczną wraz z obiektami inżynierskimi oraz budową i przebudową niezbędnej infrastruktury technicznej”, zwana dalej „*decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ*”, nie nadaje się do wykonania. Skoro bowiem decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach zgody nie nakłada na jej adresata ani obowiązku określonego działania, ani zaniechania określonego działania, ani też znoszenia zachowań innych podmiotów, czyli w żaden sposób nie może spowodować zmiany stanu w rzeczywistości, oznacza to, że nie ma cechy „wykonalności”. Skarżący podniósł, iż dołączona do wniosku inwestora decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ opatrzona została rygiem natychmiastowej wykonalności, jednak do chwili obecnej nie posiada waloru ostateczności, bowiem obecnie toczy się postępowanie odwoławcze w sprawie tej decyzji.

Skarżący podkreślił ponadto, że analiza przepisu art. 72 ust. 3 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie* prowadzi do wniosku, że organ wydający decyzję o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej może oprzeć decyzję jedynie na ostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody. Na potwierdzenie powyższych twierdzeń skarżący przywołał wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 18 lutego 2014 r., sygn. akt II SA/Wr 851/13, LEX nr 1568457, oraz wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 12 lutego 2011 r., sygn. akt II SA/Kr 880/10, LEX nr 1086211. W ocenie skarżącego, niedopuszczalne jest rozstrzygnięcie sprawy o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej na podstawie nieostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody, zaopatrzonej jedynie rygiem natychmiastowej wykonalności.

Uzasadniając natomiast wniosek o wstrzymanie wykonania decyzji Wojewody Podlaskiego, skarżący wskazał, że decyzji tej został nadany rygor natychmiastowej wykonalności, sama zaś decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej została wydana w oparciu o nieostateczną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ. Wznoszenie obiektów i prowadzenie robót budowlanych w oparciu o nieostateczną decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ, która może być zmieniona lub uchylona - w opinii skarżącego - doprowadzić może do wyrządzenia znacznej szkody w środowisku naturalnym polegającej na wprowadzeniu odpadów, skażeniu wód powierzchniowych i podziemnych w wyniku przedostania się zanieczyszczeń z terenu budowy. To również - w ocenie skarżącego - może spowodować trudne bądź też niemożliwe do odwrócenia skutki w środowisku naturalnym.

Opisane powyżej odwołanie wniesiono w terminie.

W toku postępowania odwoławczego, Minister Infrastruktury i Budownictwa uzyskał informację, iż od *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ*, wniesione zostały odwołania do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

W związku z powyższym, pismem z dnia 11 października 2016, znak: DLI.II.6621.140.2016.MZ.4, Minister Infrastruktury i Budownictwa zwrócił się do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z prośbą o udzielenie informacji, czy zostało zakończone postępowanie odwoławcze w sprawie *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ*.

Pismem z dnia 24 października 2016 r., znak: DOOŚ-oal.4210.24.2016.ADK.3, Generalna Dyrekcja Ochrony Środowiska poinformowała, że przedmiotowe postępowanie nie zostało zakończone.

Następnie, Minister Infrastruktury i Budownictwa, otrzymał do wiadomości pismo Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 17 stycznia 2017 r. znak: DOOŚ-oal.4210.24.2016.ADK.10, skierowane do *inwestora*, które stanowiło wezwanie do uzupełnienia raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko m.in. w zakresie ochrony akustycznej, na podstawie którego organ odwoławczy orzekający w sprawie zezwolenia na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej powziął wątpliwości, co do tego, jaki będzie wynik postępowania prowadzonego przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska.

W konsekwencji, pismami z dnia 13 i 27 kwietnia 2017 r., znak: DLI.II.6621.140.2016.MZ.13, znak: DLI.II.6621.140.2016.MZ.14, Minister Infrastruktury i Budownictwa ponownie zwrócił się do organu środowiskowego II instancji o udzielenie informacji, czy zostało zakończone postępowanie odwoławcze w sprawie *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ*.

Przy piśmie z dnia 26 kwietnia 2017 r., znak: DOOŚ-oal.4210.24.2016.ADK.16, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska poinformował, że nie zostało wydane rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie. Pismem z dnia 11 kwietnia 2017 r., znak: ZDM-X.7013.2.2016.JZ, *inwestor* przedłożył natomiast odpowiedź na wezwanie organu środowiskowego z dnia 17 stycznia 2017 r. znak: DOOŚ-oal.4210.24.2016.ADK.10.

W nawiązaniu do przedmiotowej informacji, pismami z dnia 22 i 25 maja 2017 r., znak: DLI.II.6621.140.2016.MZ.15, znak: DLI.II.6621.140.2016.MZ.16, Minister Infrastruktury i Budownictwa zwrócił się do Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska o przesłanie kopii ww. odpowiedzi *inwestora* oraz załączonych do niej załączników.

Przy pismach z dnia 25 i 30 maja 2017 r., znak: DOOŚ-oal.4210.24.2016.ADK.20, DOOŚ-oal.4210.24.2016.ADK.21, przesłano stosowne dokumenty.

Jak wynikało z pisma *inwestora* z dnia 11 kwietnia 2017 r., znak: ZDM-X.7013.2.2016.JZ, oraz załączonej do niego analizy akustycznej (Tabela nr 4), stanowiącego odpowiedź na wezwanie Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska z dnia 17 stycznia 2017 r., znak: DOOŚ-oal.4210.24.2016.ADK.10, dokonane zostały zmiany rodzajów ekranów akustycznych i ich parametrów, a tym samym zachodziło uzasadnione prawdopodobieństwo konieczności uchylecia przez organ wyższego stopnia *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ* w zakresie zapisów dotyczących ochrony akustycznej. Analiza pisma z dnia 11 kwietnia 2017 r. wykazała, iż *inwestor* zamierza wprowadzić zmiany w parametrach ekranów akustycznych, a co za tym idzie, zapisy *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* mogą być w tym zakresie zmienione na etapie prowadzonego przez Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska postępowania odwoławczego. W konsekwencji, wydanie przez organ środowiskowy II instancji *decyzji* w przedmiocie środowiskowych uwarunkowań ww. przedsięwzięcia miało bezpośredni wpływ na losy *decyzji Wojewody Podlaskiego*.

Mając powyższe na uwadze, postanowieniem z dnia 31 maja 2017 r., znak: DLI.II.6621.140.2016.MZ.17, zwanym dalej „*postanowieniem zawieszającym*”, Minister Infrastruktury i Budownictwa, działając na podstawie art. 97 § 1 pkt 4 *kpa*, zawiesił z urzędu postępowanie odwoławcze w sprawie *decyzji Wojewody Podlaskiego*, do czasu wydania przez Generalnego Dyrektora

Ochrony Środowiska decyzji w sprawie odwołania od *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach* RDOŚ.

W piśmie z dnia 9 czerwca 2017 r. (złożonym bezpośrednio w Ministerstwie Infrastruktury i Budownictwa w dniu 12 czerwca 2017 r.), Pan Wojciech Dzienis wniósł o uchylenie w całości *postanowienia zawieszającego* i wydanie decyzji w przedmiotowej sprawie.

Postanowieniem z dnia 28 lipca 2017 r. znak: DLI.3.6621.38.2017.ML.3, zwanym dalej „*postanowieniem Ministra Infrastruktury i Budownictwa*”, Minister Infrastruktury i Budownictwa utrzymał w *postanowienie zawieszające*.

Na *postanowienie Ministra Infrastruktury i Budownictwa* skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie wniósł Pan Wojciech Dzienis.

Decyzją z dnia 11 października 2017 r., znak: DOOŚ-oal.4210.24.2016.ADK.29, zwaną dalej „*decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach GDOŚ*”, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska uchylił w części i umorzył w tym zakresie postępowanie organu I instancji, uchylił w części i orzekł w tym zakresie co do istoty sprawy oraz utrzymał w mocy w pozostałej części *decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ*.

Wobec powyższego, postanowieniem z dnia 23 października 2017 r., znak: DLI.2.6621.140.2016.MZ.22, Minister Infrastruktury i Budownictwa, podjął z urzędu zawieszone postępowanie odwoławcze prowadzone w sprawie *decyzji Wojewody Podlaskiego*.

Pismem z dnia 23 października 2017 r., znak: DLI.2.6621.140.2016.MZ.23, Minister Infrastruktury i Budownictwa wezwał *inwestora* do przedłożenia organowi odwoławczemu dokumentacji mapowej i projektowej uwzględniającej zmiany dotyczące ochrony środowiska wynikające *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach GDOŚ*.

Przy piśmie z dnia 24 października 2017 r., stanowiącym uzupełnienie odwołania, Pan Wojciech Dzienis, wniósł o dokonanie korekty niwelety chodnika, jezdni serwisowej i północnej jezdni ulicy Ciołkowskiego, tak aby ich niweleta na odcinku od skrzyżowania z ul. Mickiewicza do ul. Murarskiej była poniżej poziomu terenów przyległych do posesji, w tym również przyległej działki nr 528, z obrębu 10 Mickiewicza.

W uzasadnieniu ww. pisma Pan Wojciech Dzienis wskazał, że jego poważne wątpliwości budzi okoliczność zmniejszenia powierzchni, a w konsekwencji i objętości zbiornika retencyjnego. Wybudowanie drogi - w ocenie skarżącego - spowoduje bowiem zwiększenie terenów utwardzonych jednocześnie kosztem zmniejszenia terenów biologicznie czynnych, co ma szczególnie istotne znaczenie w sytuacji występowania intensywnych deszczy. Pod wątpliwość skarżący poddał twierdzenia *inwestora*, jakoby cały system odprowadzania wód deszczowych z terenu ul. Ciołkowskiego został zaprojektowany w oparciu o warunki techniczne z uwzględnieniem wszystkich działań, z programu zagospodarowania wód deszczowych i rozbudowy kanalizacji deszczowej miasta Białegostoku. W ocenie skarżącego, w działaniu z programu zagospodarowania wód deszczowych, zdecydowanie nie wpisuje się zmniejszenie zbiornika retencyjnego, które może skutkować pogorszeniem sytuacji hydrologicznej w tym rejonie.

Jak podkreślił skarżący, już przy zagospodarowaniu terenu na stan sprzed przebudowy ul. Ciołkowskiego, czyli z istniejącymi rowami melioracyjnymi, istniał problem gospodarki wodami opadowymi, bowiem po opadach deszczu rowy te napełniały się wodami opadowymi spływającymi czy to z chodnika, czy to z jezdni ul. Ciołkowskiego. Obecnie - jak wskazał skarżący - zgodnie z dokumentacją budowlaną, rowy te mają zostać zlikwidowane. Skarżący podniósł, iż na odcinku rozbudowywanej ul. Ciołkowskiego od skrzyżowania z ul. Mickiewicza do skrzyżowania z ul. Murarską, po jej północnej stronie przewidziana jest jezdnia serwisowa i chodnik. Zdaniem skarżącego, ustalenie ich niwelety powyżej poziomu gruntu w stosunku do przyległych posesji, w tym również jego działki, powodować będzie odpływ wód z chodnika, jezdni na sąsiednie posesje.

Stąd też, w ocenie skarżącego, zasadnym jest, aby dokonać korekty niwelety chodnika, jezdni serwisowej i północnej jezdni ul. Ciołkowskiego, tak aby ich niweleta była poniżej poziomu gruntu

przyległych posesji, w tym również ww. działki nr 528. Pan Wojciech Dzienis, nie zgodził się ponadto, z twierdzeniem *inwestora*, iż zmniejszenie zbiornika retencyjnego wynika z konieczności dostosowania rozwiązań do zgłaszanych na konsultacjach społecznych, postulatów mieszkańców. Jak podkreślił skarżący, zgodnie z geodezyjną inwentaryzacją powykonawczą przedłożoną do Podlaskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Białymstoku, północna krawędź skarpy zbiornika retencyjnego, a więc najbliższa do granicy nieruchomości przyległych do ul. Ciołkowskiego po jej północnej stronie, wynosi zaledwie 24,7 m. W ocenie skarżącego, *inwestor* lokalizując zbiornik retencyjny na podstawie decyzji Wojewody Podlaskiego nr 19/2011 z dnia 20 października 2011 r., znak: WII-7820.3.9.2011.ŁM, dotyczącej przebudowy innego odcinka ul. Ciołkowskiego, tj. od miejscowości Kleosin, przewidział iż będzie to droga o klasie GP. Zdaniem Pana Wojciecha Dzienisa, *inwestor*, już na tamtym etapie zakładał, że dalszy ciąg ul. Ciołkowskiego również będzie zaliczany do drogi klasy GP.

Pan Wojciech Dzienis podniósł, że wobec powyższego zgodnie z § 7 ust. 1 rozporządzeniem Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz.U. z 1999 r. nr 43, poz. 430, z późn. zm.), dla drogi o przekroju dwujezdniowym 2x2 w kategorii GP, szerokość ulicy w liniach rozgraniczających winna wynosić co najmniej 40 m. Zgodnie natomiast z postanowieniem § 7 ust. 3 ww. rozporządzenia, szerokość ulicy powinna być odpowiednio zwiększona, jeżeli przewiduje się umieszczenie w tej ulicy większej liczby pasów ruchu, torowiska tramwajowego, ścieżek rowerowych, pasów lub zatok postojowych, pasów zieleni wysokiej lub urządzeń odwodnienia powierzchniowego. Powyższe, w ocenie skarżącego, potwierdza że już na I etapie przebudowy ul. Ciołkowskiego *inwestor* zakładał zmniejszenie zbiornika retencyjnego lub ingerencję w przyległe nieruchomości.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2000/17, Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie uchylił *postanowienie Ministra Infrastruktury i Budownictwa* oraz poprzedzające je *postanowienie zawieszające*.

Przy pismach z dnia 16 listopada 2017 r., 5 grudnia 2017 r. oraz 27 grudnia 2017 r., znak: ZDM-X.7013.2.2016.JZ, *inwestor* przekazał zamienną dokumentację uwzględniającą zmiany dotyczące ochrony środowiska wynikające *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach GDOŚ*.

Uwzględniając fakt, iż właściwym w przedmiotowej sprawie – stosownie do treści rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 10 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Inwestycji i Rozwoju (Dz. U. z 2018 r. poz. 94, ze zm.) – jest obecnie Minister Inwestycji i Rozwoju, zwany dalej „*Ministrem*”, stwierdzono, co następuje.

Kompetencje organu odwoławczego obejmują zarówno korygowanie wad prawnych decyzji organu pierwszej instancji, polegających na niewłaściwym zastosowaniu przepisu prawa materialnego, bądź postępowania administracyjnego, jak i wad polegających na niewłaściwej ocenie okoliczności faktycznych. Zgodnie z ogólnie przyjętą zasadą organy administracyjne powinny działać wnikliwie, prowadząc wyczerpujące postępowanie dowodowe w celu uzyskania prawdy obiektywnej, a fakty istotne dla podjęcia rozstrzygnięcia powinny zostać w miarę możliwości bezsprzecznie ustalone. Obowiązek ten wynika z art. 7 i 77 *kpa*. Dlatego też trafność rozstrzygnięcia w każdym indywidualnym przypadku wymaga szczegółowego zbadania i rozważenia wszelkich argumentów, które stanowiłyby podstawę do przyjęcia określonego stanowiska. Wydając decyzję, organ zobowiązany jest do przestrzegania przepisów *kpa*, a przede wszystkim do podejmowania wszelkich kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego.

W trakcie przeprowadzonego postępowania odwoławczego *Minister* rozpatrzył ponownie wniosek *inwestora* o wydanie przedmiotowej decyzji, przeanalizował materiał dowodowy zgromadzony przez Wojewodę Podlaskiego, w tym zbadał poprawność postępowania organu pierwszej instancji oraz poprawność kończącej to postępowanie *decyzji Wojewody Podlaskiego*, jak również rozpatrzył zarzuty skarżącego.

Zgodnie z art. 11a ust. 1 *specustawy drogowej*, z wnioskiem o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej wystąpił do Wojewody Podlaskiego Prezydent Miasta Białegostoku.

Przed złożeniem wniosku, zgodnie z art. 11b ust. 1 *specustawy drogowej*, inwestor uzyskał następujące opinie:

- Zarządu Województwa Podlaskiego, wyrażoną w postanowieniu z dnia 16 września 2015 r., znak: PBPP-PP.422.VA-46.2015,
- Prezydenta Miasta Białegostoku z dnia 7 września 2015 r.

Wskazać przy tym należy, iż brak opinii właściwego miejscowo zarządu powiatu wynika z faktu, iż planowana inwestycja zlokalizowana jest na terenie Miasta Białegostoku, które zgodnie z art. 91 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie powiatowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 814, z późn. zm.), posiada status miasta na prawach powiatu, a funkcje zarządu powiatu wykonuje prezydent (art. 92 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy).

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, do wniosku załączono mapę w skali 1:500, na której przedstawiono proponowany przebieg drogi, z zaznaczeniem terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych oraz istniejące uzbrojenie terenu. Ponadto, dołączono analizę powiązania projektowanej drogi z innymi drogami publicznymi, mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości oraz określono zmiany w dotychczasowej infrastrukturze zagospodarowania terenu.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 5 *specustawy drogowej*, do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej inwestor dołączył projekt budowlany wraz z opiniami, uzgodnieniami, pozwoleniami oraz dokumentami wymaganymi przepisami szczególnymi. Projekt został wykonany i sprawdzony przez osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. z 2017 r. poz. 1332, z późn. zm.), zwaną dalej „ustawą Prawo budowlane”. Zgodnie z art. 20 ust. 4 tej ustawy, do projektu dołączono oświadczenia projektantów i sprawdzających o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Przedmiotowy projekt budowlany jest zgodny z:

- decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ,
- decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach GDOŚ,
- decyzją Starosty Białostockiego z dnia 23 marca 2016 r., znak: RŚ.6341.210.2015, udzielającą pozwolenia wodnoprawnego, zwaną dalej „pozwoleniem wodnoprawnym”.

Po dokonaniu analizy przedłożonego przez inwestora projektu budowlanego organ odwoławczy stwierdził, że jest on zgodny z art. 34 ust. 2 i ust. 3 *ustawy Prawo budowlane* oraz z rozporządzeniem Ministra Transportu, Budownictwa i Gospodarki Morskiej z dnia 25 kwietnia 2012 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. z 2012 r. poz. 462, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt. 8 *specustawy drogowej*, inwestor załączył do wniosku także opinie:

- Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Warszawie z dnia 10 września 2015 r., znak: TC-U-0213-(161)-0693-2015,
- Dyrektora Regionalnej Dyrekcji Lasów Państwowych w Białymstoku z dnia 8 marca 2016 r., znak: ZS.224.114.2015,
- Miejskiego Konserwatora Zabytków z dnia 8 października 2015 r., znak: MKZ.410.52.2015, działającego na podstawie porozumienia z dnia 7 listopada 2014 r., zawartego pomiędzy Wojewodą Podlaskim a Miastem Białystok, w sprawie powierzenia Miastu Białystok prowadzenia niektórych spraw z zakresu właściwości Wojewody Podlaskiego, realizowanych przez Podlaskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków (Dz. Urz. Województwa Podlaskiego z 2014 r. poz. 3794),
- PKP Polskie Linie Kolejowe S.A. Zakład Linii Kolejowych w Białymstoku z dnia 2 września 2015 r., znak: IZDK5e-505-21/2015.

Co do pozostałych opinii, wskazanych w art. 11d ust. 1 pkt 8 *specustawy drogowej*, należy zauważyć, iż inwestor nie miał obowiązku ich przedkładania, gdyż w obszarze projektowanej inwestycji

nie znajdują się tereny, z których istnieniem ustawodawca wiąże skutek uzyskania stosownych uzgodnień.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 9 *specustawy drogowej*, do wniosku *inwestor* dołączył również:

- decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ,
- pozwolenie wodnoprawne.

Analizując złożony przez *inwestora* wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji drogowej organ odwoławczy uznał, że zawiera on elementy wskazane w art. 11b oraz art. 11d ust. 1 *specustawy drogowej*.

W ocenie organu drugiej instancji Wojewoda Podlaski prawidłowo poinformował strony o wszczętym postępowaniu, podał jego podstawę prawną, pouczył o prawie do składania wniosków, uwag i zastrzeżeń, a zatem należycie i wyczerpująco poinformował strony o okolicznościach faktycznych i prawnych, będących przedmiotem postępowania administracyjnego, które mogły mieć wpływ na ustalenie ich praw i obowiązków.

Wojewoda Podlaski, pismem z dnia 31 marca 2016 r., znak: WI-I.7820.4.4.2016.AS, zawiadomił wnioskodawcę oraz właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych wnioskiem o wszczęciu postępowania w sprawie wydania decyzji o zezwoleniu na realizację przedmiotowej inwestycji, wysyłając zawiadomienia na adres wskazany w katastrze nieruchomości. Pozostałe strony postępowania zostały poinformowane o powyższym w drodze obwieszczeń w Podlaskim Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku, w Urzędzie Miasta Białegostoku, w urzędowych publikatorach teleinformatycznych – Biuletynie Informacji Publicznej tych urzędów oraz w prasie lokalnej - podlaskie wydanie „Gazety Wyborczej” z dnia 25 lipca 2016 r. W przedmiotowym obwieszczeniu i zawiadomieniu organ I instancji poinformował strony o terminie i miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z aktami sprawy. W toku postępowania przed Wojewodą Podlaskim strony postępowania wniosły zastrzeżenia i wnioski, które organ pierwszej instancji przesłał *inwestorowi* w celu zajęcia stanowiska, a ten ustosunkował się do zagadnień poruszonych przez strony postępowania.

Po przeprowadzeniu postępowania w przedmiotowej sprawie, Wojewoda Podlaski wydał w dniu 29 sierpnia 2016 r. decyzję Nr 10/2016, znak: WI-I.7820.4.4.2016.AS, o zezwoleniu na realizację ww. inwestycji drogowej. Nadając decyzji rygor natychmiastowej wykonalności Wojewoda Podlaski podzielił argumenty przedstawione przez *inwestora*. W uzasadnieniu kontrolowanej decyzji organ pierwszej instancji, mając na względzie opinię przedstawioną przez *inwestora*, odniósł się do zarzutów i wniosków podniesionych przez strony postępowania.

Zgodnie z art. 11f ust. 3 *specustawy drogowej*, Wojewoda Podlaski doręczył ww. decyzję wnioskodawcy oraz zawiadomił o jej wydaniu pozostałe strony w drodze obwieszczeń w Podlaskim Urzędzie Wojewódzkim w Białymstoku, w Urzędzie Miasta Białegostoku, w urzędowych publikatorach teleinformatycznych – Biuletynie Informacji Publicznej tych urzędów oraz w prasie lokalnej - podlaskie wydanie „Gazety Wyborczej” z dnia 6 września 2016 r. Dotychczasowych właścicieli i użytkowników wieczystych nieruchomości objętych decyzją Wojewody Podlaskiego organ pierwszej instancji poinformował o wydaniu decyzji w drodze zawiadomień wysłanych na adresy wskazane w katastrze nieruchomości. W zawiadomieniach oraz w obwieszczeniu zamieszczono, zgodnie z art. 11f ust. 4 *specustawy drogowej*, informację o miejscu, w którym strony mogą zapoznać się z treścią decyzji.

Kontrolowana decyzja Wojewody Podlaskiego (z zastrzeżeniem uchybień, o których będzie mowa poniżej) czyni zadość wymogom przedstawionym w art. 11f ust. 1 *specustawy drogowej*.

Zaskarżona decyzja Wojewody Podlaskiego określa również termin wydania nieruchomości, opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń, o którym mowa w art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej*. Pozytywnie także należy ocenić określenie przez Wojewodę Podlaskiego – biorąc pod uwagę dyspozycję art. 16 ust. 2 *specustawy drogowej* – terminu wydania nieruchomości, opróżnienia lokali oraz innych pomieszczeń na 120 dzień od dnia uzyskania waloru ostateczności decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej (najkrótszy dopuszczalny termin). Organ zobowiązany był bowiem tak uczynić wobec uzasadnionego wystąpienia przez *inwestora* o nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności.

Po zapoznaniu się ze zgromadzonym materiałem dowodowym organ II instancji stwierdził, iż wydana decyzja wymaga dokonania korekty merytoryczno-reformacyjnej. Należy zauważyć, iż przepisy art. 138 § 1 pkt 2 *kpa* umożliwiają organowi odwoławczemu korektę zaskarżonej decyzji przez jej uchylenie i orzeczenie w tym zakresie, co do istoty sprawy.

Analizując decyzję Wojewody Podlaskiego organ odwoławczy dostrzegł, iż Wojewoda Podlaski nieprecyzyjnie wskazał nieruchomości lub ich części, które staną się własnością Województwa Podlaskiego oraz Skarbu Państwa z dniem, w którym decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej stanie się ostateczna.

Zgodnie z art. 11f ust. 1 pkt 6 *specustawy drogowej* decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera m.in. oznaczenie nieruchomości lub ich części, według katastru nieruchomości, które stają się własnością Skarbu Państwa lub właściwej jednostki samorządu terytorialnego. Organ pierwszej instancji, na stronach 28 i 29 zaskarżonej decyzji, wskazał nieruchomości lub ich części, przeznaczone pod pas drogowy dla przedmiotowej inwestycji które stają się z mocy prawa własnością Województwa Podlaskiego oraz Skarbu Państwa.

Organ odwoławczy dostrzegł jednak, iż nieruchomości, które zgodnie z zapisem *decyzji Wojewody Podlaskiego*, mają stać się dopiero własnością Skarbu Państwa w znacznej mierze stanowią już własność tego podmiotu, co powoduje, że ww. zapis jest nieprawidłowy.

Z akt sprawy wynika, iż działki nr 1569/7 i 1571/5 (z których wydzielono działki nr 1569/9 i nr 1571/9), z obręb 18 Pieczurki (KW nr BI1B/00113974/1), nr 1570/1, 1569/2, 1571/6, obręb 18 Pieczurki (KW nr BI1B/00168917/4), nr 35, 36, 39, 40, 44, 50, 51, obręb 21 Dojlidy (KW nr BI1B/00024813/4) oraz nr 1633, obręb 19 Skorupy (KW nr BI1B/00015827/9), stanowią już zgodnie z zapisami ww. ksiąg wieczystych, własność Skarbu Państwa, a w zaskarżonej decyzji zostały przeznaczone pod projektowane pasy dróg krajowych. Dodatkowo zapis znajdujący się na stronach 28 i 29 *decyzji Wojewody Podlaskiego* błędnie wskazuje, że nieruchomości lub ich części, które mają stać się własnością odpowiednio Województwa Podlaskiego lub Skarbu Państwa określone są w punkcie 10 ww. decyzji, podczas gdy w rzeczywistości nieruchomości te określone zostały w punkcie 6 *decyzji Wojewody Podlaskiego*.

W konsekwencji, w punkcie I niniejszej decyzji, *Minister* dokonał odpowiednich zmian w zaskarżonej *decyzji Wojewody Podlaskiego* w zakresie precyzyjnego wskazania działek, które staną się własnością Skarbu Państwa oraz dokonał korekty błędnego zapisu dotyczącego wskazania punktu określającego nieruchomości, które staną się własnością odpowiednio Województwa Podlaskiego i Skarbu Państwa.

Ponadto, z uwagi na wniosek *inwestora* z dnia 3 lutego 2017 r., znak: ZDM-X-7013.2.2016.JZ, o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej polegającej na wpisaniu nieprawidłowego numeru działki, na której posadowiony jest obiekt przeznaczony do rozbiórki, organ odwoławczy w punkcie II zaskarżonej decyzji dokonał również korekty zapisu dotyczącego działki nr 80/2, z obręb 20 Przemysłowy.

Co więcej, jak wynika ze zgromadzonej w niniejszej sprawie dokumentacji, działki nr 142, z obręb 21 Dojlidy i nr 1664/4, z obręb 18 Pieczurki, stanowią odpowiednio tereny wód płynących oraz linii kolejowej. Ww. działki – jak wynika z wniosku oraz wyjaśnień *inwestora* – są niezbędne dla przejścia inwestycji przez teren wody płynącej i linii kolejowej. Zauważyć jednak należy, iż ww. działki nr 142, z obręb 21 Dojlidy i nr 1664/4, z obręb 18 Pieczurki zostały wskazane w pkt IV lit. a i b *decyzji Wojewody Podlaskiego*, zawierającym wykaz nieruchomości wymagających wprowadzenia ograniczenia w korzystaniu dla dokonania budowy lub przebudowy innych dróg publicznych oraz dokonanie budowy i przebudowy sieci uzbrojenia terenu.

W przypadku terenów linii kolejowej i wód płynących ustawodawca przewidział uregulowanie określone w art. 20a ust. 1 *specustawy drogowej*. Zgodnie z tym przepisem właściwy zarządca drogi jest uprawniony do nieodpłatnego zajęcia na czas realizacji inwestycji terenu linii kolejowej i wód płynących, gdy inwestycja drogowa wymaga przejścia przez ten teren. Uregulowanie z art. 20a *specustawy drogowej* było celowym działaniem ustawodawcy dotyczącym wszystkich przypadków, w których inwestycja drogowa wymaga przejścia przez teren linii kolejowej i wód płynących (por: wyrok

Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt VII SA/Wa 2446/15).

W konsekwencji, z uwagi na to że w przypadku terenów linii kolejowej i wód płynących nie ma możliwości ograniczenia ich w korzystaniu ze względu na obowiązek budowy lub przebudowy istniejącej sieci uzbrojenia terenu oraz budowy lub przebudowy innych dróg publicznych, *Minister* uchylił w punkcie III niniejszej decyzji nieprawidłowe zapisy pkt IV *decyzji Wojewody Podlaskiego*.

W orzecznictwie sądowym, jak również w doktrynie prawa administracyjnego, utrwalił się pogląd, że organ odwoławczy rozpatrując ponownie sprawę zobowiązany jest uwzględniać zmiany stanu prawnego i faktycznego sprawy zaistniałe po wydaniu zaskarżonej decyzji organu pierwszej instancji i nie może ograniczyć się tylko do kontroli decyzji organu I instancji (zob. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 23 września 2010 r., sygn. akt I OSK 1566/09, Lex nr 745088, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z 23 listopada 2010 r., sygn. akt III SA/GI 1228/10, Lex nr 756450, B. Adamiak [w:] B. Adamiak, J. Borkowski, Kpa. Komentarz, Warszawa 2008, s. 618-619, A. Wróbel [w:] M. Jaśkowska, A. Wróbel, Kpa. Komentarz, Warszawa 2005, s. 796-797). Organ odwoławczy, w ramach swoich uprawnień kontrolnych, ocenia bowiem materiał dowodowy, uwzględniając stan faktyczny stwierdzony w czasie wydania decyzji przez organ w pierwszej instancji, jak i zmiany stanu faktycznego, które zaszły pomiędzy wydaniem decyzji organu pierwszej instancji, a wydaniem decyzji w postępowaniu odwoławczym.

Decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ, Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Białymstoku ustalił środowiskowe uwarunkowania dla przedmiotowego przedsięwzięcia. Po rozpatrzeniu odwołania Pana Wojciecha Dzienisa od ww. decyzji, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska, *decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach GDOŚ* uchylił w części i umorzył w tym zakresie postępowanie organu I instancji, uchylił w części i orzekł w tym zakresie co do istoty sprawy oraz utrzymał w mocy w pozostałej części *decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ*. *Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach GDOŚ* wydana została już po wydaniu *decyzji Wojewody Podlaskiego*, a co za tym idzie organ pierwszej instancji nie mógł uwzględnić faktu wydania decyzji, która pojawiła się dopiero na etapie postępowania odwoławczego od *decyzji Wojewody Podlaskiego*.

Zgodnie z art. 11f ust. 1 pkt 3 *specustawy drogowej*, decyzja o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera m.in. warunki wynikające z potrzeb ochrony środowiska.

Wobec powyższego, w punkcie IV niniejszej decyzji, organ odwoławczy uchylił odpowiednie zapisy *decyzji Wojewody Podlaskiego* w zakresie, w jakim odnosiły się one do *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ*, orzekając w tym zakresie poprzez ustalenie nowych zapisów uwzględniających wydanie *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach GDOŚ*. Konsekwencją wydania *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach GDOŚ* musiała być również zmiana niektórych załączników do *decyzji Wojewody Podlaskiego*. Zmiany te zostały szczegółowo określone w rozstrzygnięciu niniejszej decyzji (pkt IV-V).

Organ odwoławczy dokonując powyższych rozstrzygnięć uznał, że nie naruszają one zasady dwuinstancyjności postępowania, o której mowa w art. 15 *kpa*. Badając zgodność z prawem pozostałej części zaskarżonej decyzji, *Minister* stwierdził, że czyni ona zadość innym wymogom *specustawy drogowej* oraz że brak było podstaw do zakwestionowania decyzji poza częścią uchyloną i ustaloną w punkcie I-V niniejszej decyzji.

Odnosząc się do zarzutów przedstawionych w odwołaniu Pana Wojciecha Dzienisa, *Minister* stwierdził, co następuje.

Za niezasadny należy uznać zarzut skarżącego dotyczący naruszenia art. 72 ust 3 *ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie*, w zw. z art. 11a ust. 4 *specustawy drogowej*.

Wbrew zarzutom skarżącego, bez znaczenia dla możliwości wydania przez Wojewodę Podlaskiego zaskarżonej decyzji pozostawał fakt, że *decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ* nie była ostateczna. Należy bowiem podkreślić, że decyzja ta została zaopatrzona w rygor natychmiastowej wykonalności co oznacza, że wywiera skutki prawne takie same jak decyzja ostateczna od daty jej

doręczenia stronie (zob. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z dnia 11 września 2012 r., sygn. akt VII SA/Wa 397/12).

Zgodnie bowiem z pkt VIII rozstrzygnięcia *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ* został jej nadany rygor natychmiastowej wykonalności. W myśl art. 108 § 1 *kpa*, nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności nieostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach umożliwia inwestorowi ubieganie się o uzyskanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji. W odniesieniu do nieostatecznej decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zaopatrzonej w rygor natychmiastowej wykonalności mówić więc można o możliwości jej wykonania w znaczeniu szerokim, co należy utożsamiać z mocą prawną pozwalającą na wywoływanie wszystkich skutków związanych z jej pozostawianiem w obrocie prawnym i wywoływaniem skutków prawnych. Z faktu bowiem, że nieostateczna decyzja środowiskowa nie podlega egzekucji administracyjnej nie można wysnuwać wniosku, że nie można takiej decyzji nadać rygoru natychmiastowej wykonalności (tak Naczelny Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 9 stycznia 2018 r., sygn. akt II OSK 2563/17 i z dnia 18 maja 2016 r. sygn. akt II OSK 1066/15, oraz Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 20 lipca 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 727/17).

W literaturze również zwraca się uwagę na ten fakt, stwierdzając, że „decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach wiążą organ wydający decyzje, o których mowa w art. 72 ust. 1 ustawy. Oczywiście walor taki zgodnie z art. 130 k.p.a. posiadać będą tylko decyzje ostateczne w administracyjnym toku instancji lub takie, które na podstawie art. 108 § 1 k.p.a. zostały opatrzone rygiem natychmiastowej wykonalności” [K. Gruszecki w komentarzu do art. 86, w: *Komentarz do ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz.U.08.199.1227), LEX/el., 2013)].

W konsekwencji uznać należy, że całkowicie niesłuszne są poglądy skarżącego dotyczące braku ostateczności *decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ* w kontekście możliwości prowadzenia postępowania w sprawie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej. Dodatkowo podkreślenia wymaga, że przywołane przez skarżącego wyroki pozostają w mniejszości do wyroków i twierdzeń zawartych w najnowszym, powołanym przez *Ministra* powyżej orzecznictwie, szczególnie Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Ponadto, wskazać należy, że w toku postępowania odwoławczego, wydana została *decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach GDOŚ*, a tym samym *decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach RDOŚ* uzyskała walor ostateczności, co zostało uwzględnione przy dokonywaniu korekty reformatoryjnej *decyzji Wojewody Podlaskiego*.

Co zaś tyczy się zarzutów Pana Wojciecha Dzienisa podniesionych w piśmie z dnia 24 października 2017 r., w pierwszej kolejności wskazać należy, że zarówno wojewoda orzekający w sprawie jako organ I instancji, jak i *Minister* działający jako organ odwoławczy, pełnią w procesie inwestycyjnym funkcję organów, które będąc właściwe do wydania decyzji w przedmiocie zezwolenia na realizację inwestycji drogowej, nie są jednocześnie uprawnione do wyznaczania i korygowania trasy inwestycji drogowej, ani do zmiany proponowanych we wniosku rozwiązań.

Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 1 *specustawy drogowej*, to *inwestor* we wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej decyduje o przebiegu drogi oraz wielkości terenu niezbędnego dla obiektów budowlanych, załączając mapy przedstawiające proponowany przebieg drogi oraz mapy zawierające projekty podziałów nieruchomości. Zarówno wojewoda jak i organ odwoławczy mogą działać tylko w granicach tego wniosku i nie mają możliwości ingerowania w lokalizację inwestycji, a więc i w przebieg linii podziału nieruchomości, zaproponowany przez wnioskodawcę. Ocenie dokonanej przez organy pierwszej i drugiej instancji może jedynie podlegać zgodność z prawem planowanego przedsięwzięcia, w szczególności spełnienie warunków zawartych w przepisach *specustawy drogowej*, bowiem stosownie do przepisu art. 11e *specustawy drogowej* nie można uzależniać zezwolenia na realizację inwestycji drogowej od spełnienia świadczeń lub warunków nieprzewidzianych obowiązującymi przepisami (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 17 kwietnia 2013 r., sygn. akt II OSK 432/13, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Inwestor jest zatem kreatorem miejsca, sposobu i kształtu realizacji inwestycji, natomiast organ orzekający wyznacza dopuszczalne prawem granice tej kreacji, poprzez dokonywanie oceny prawnej, kończącej się aktem władztwa publicznego, zakreślającego te granice. Zadaniem organu jest bowiem sprawdzenie, czy wyznaczone przez wnioskodawcę linie rozgraniczające pas drogowy oraz zaproponowane rozwiązania techniczne odpowiadają woli ustawodawcy wyrażonej w innych regulacjach prawnych, mających znaczenie dla wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej.

Zgodnie z powszechnie przyjmowanym w orzecznictwie sądowoadministracyjnym poglądem dotyczącym przedmiotowej materii (vide: wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 września 2017 r., sygn. akt II OSK 1705/17, z dnia 24 lutego 2015 r., sygn. akt 3221/14 i z dnia 28 lutego 2014 r., sygn. akt II OSK 93/14 oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2952/16, z dnia 30 stycznia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2513/16 i z dnia 15 stycznia 2016 r., sygn. akt VII SA/Wa 2446/15, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych) organ właściwy do wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej nie jest upoważniony do korygowania rozwiązań przyjętych we wniosku o wydanie ww. decyzji. To inwestor samodzielnie dokonuje wyboru najbardziej korzystnych rozwiązań lokalizacyjnych i następnie techniczno-wykonawczych inwestycji, mając na uwadze spowodowanie jak najmniejszych uciążliwości dla właścicieli nieruchomości.

W tym miejscu zasadnym jest również przywołanie stanowiska przedstawionego przez skład siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego w postanowieniu z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt II OPS/2/14, odmawiającym podjęcia, z wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich, uchwały mającej na celu wyjaśnienie przepisów prawnych, których stosowanie wywołało rozbieżności w orzecznictwie sądów administracyjnych, „Czy przesłanki niezbędności i celowości realizacji inwestycji publicznej w kształcie przedstawionym przez inwestora, mieszczą się w zakresie oceny przez organ administracji publicznej wniosku inwestora o wydanie decyzji zezwalającej na realizację inwestycji drogowej (art. 11a ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg publicznych - Dz. U. z 2013 r., poz. 687 ze zm.), pod kątem spełniania przez ten wniosek dopuszczalności wyłączenia w rozumieniu art. 21 ust. 2 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2014 r., poz. 518 ze zm.)?”. Według Sądu, Rzecznik Praw Obywatelskich w istocie rzeczy przedstawił do rozstrzygnięcia zagadnienie prawne, które dotyczy istotnego problemu konstytucyjnego, co do tego w jaki sposób ma być oceniana dopuszczalność pozbawienia własności z uwagi na cele publiczne [art. 21 Konstytucji RP i art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2016 r. poz. 2147, z późn. zm.)] w sprawie o zezwolenie na realizację inwestycji drogowej.

Naczelny Sąd Administracyjny przywołał w ww. postanowieniu stanowisko Trybunału Konstytucyjnego zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 16 października 2012 r., K 4/10, w którym Trybunał zwrócił uwagę na specyfikę spraw dotyczących budowy dróg publicznych, których budowa jest realizacją celu publicznego. Budowa bezpiecznych dróg w Polsce stanowi nadal priorytetowy cel publiczny, gdyż jest konieczna zarówno dla ochrony środowiska, jak i zdrowia, wolności i praw konstytucyjnych całych społeczności. Trybunał Konstytucyjny trafnie zwrócił uwagę, że po pierwsze, drogi są budowane nie w interesie państwa, jednostki samorządu terytorialnego czy zarządcy drogi, lecz w interesie wszystkich członków społeczeństwa, także tych wyłączonego; po drugie, uproszczona procedura wyłączenia z mocy prawa podczas realizacji inwestycji liniowych, obejmujących wiele nieruchomości, jest metodą skuteczną; po trzecie, lokalizacja (wytyczenie) drogi niejako narzuca listę nieruchomości, które muszą być zajęte, a zatem wyłączone. Jeżeli przyjmujemy, że przebieg drogi jest wyznaczony w sposób racjonalny przez grono specjalistów z zakresu transportu, geologii, ochrony środowiska, musimy przyjąć nieuchronność zajęcia ściśle oznaczonych gruntów pod budowę drogi. Trzeba mieć na względzie liniowy charakter inwestycji drogowych, który dyktuje w sposób naturalny pewne rozstrzygnięcia, w szczególności co do wyboru nieruchomości objętych decyzją i – w następstwie jej wydania – wyłączonego. Przy założonym przebiegu drogi – z jednej strony, wybór działek, przez które ma ona przebiegać, jest bardzo ograniczony albo wręcz wybór taki nie istnieje, z drugiej strony – wypadnięcie choćby jednej z grup wyłączonego nieruchomości może unicestwić całą inwestycję. Należy ponadto mieć na uwadze, że wniosek o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej składa zarządca drogi (dla dróg krajowych – Generalny Dyrektor Dróg Krajowych i Autostrad, dla dróg wojewódzkich – zarząd województwa, dla dróg powiatowych – zarząd powiatu, a dla dróg gminnych – odpowiednio wójt, burmistrz, prezydent miasta).

Należy przy tym wyjaśnić, iż zgodnie z treścią art. 11i ust. 1 *specustawy drogowej* w sprawach dotyczących zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nieuregulowanych w *specustawie drogowej* stosuje się odpowiednio przepisy ustawy *Prawo budowlane*. Jak wynika natomiast z treści art. 35 ust. 4 ustawy *Prawo budowlane*, w razie spełnienia wymagań określonych w art. 35 ust. 1 oraz art. 32 ust. 4 tej ustawy, właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o pozwoleniu na budowę (w niniejszej sprawie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej). Tym samym, decyzja o pozwoleniu na budowę nie ma charakteru uznaniowego i w razie spełnienia przez inwestora wymagań określonych w przepisach prawa budowlanego organ architektoniczno-budowlany jest zobligowany zezwolić na realizację inwestycji drogowej (stosownie do wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 27 stycznia 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 1955/10, Lex nr 954404).

Wobec powyższego, pismem z dnia 31 października 2017 r., znak: DLI.II.6621.140.2016.MZ.28, organ odwoławczy wezwał *inwestora* do wypowiedzenia się w sprawie zagadnień dotyczących lokalizacji przedmiotowej inwestycji, podniesionych w piśmie skarżącego z dnia 24 października 2017 r.

Pismem z dnia 23 listopada 2017 r., znak: ZDM-X.7013.2.2016.JZ, *inwestor* odniósł się do uwag skarżącego wskazując, iż w jego ocenie nie zasługują one na uwzględnienie.

Powyższe stanowisko *inwestora* organ odwoławczy, działając w oparciu o art. 9 *kpa*, przesłał skarżącemu przy piśmie z dnia 28 listopada 2017 r., znak: DLI.II.6621.140.2016.MZ.29, zawiadamiając jednocześnie, stosownie do art. 10 *kpa*, o prawie wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych żądań oraz o możliwości przeglądania akt sprawy.

W piśmie z dnia 7 stycznia 2018 r. (przesłanym za pośrednictwem platformy ePUAP) Pan Wojciech Dzienis podniósł, że wyjaśnienia *inwestora* odnoszą się jedynie do przypadków przepełnienia zbiornika retencyjnego, nie zaś sytuacji „nawalnego” deszczu, który w pierwszej kolejności powoduje przepełnienie kanalizacji deszczowej, która nie jest w stanie przyjąć wód opadowych. Powyższe - w ocenie skarżącego - skutkować będzie zalewaniem nieruchomości przyległych do ul. Ciołkowskiego i realnymi stratami materialnymi w infrastrukturze tych nieruchomości. Skarżący w przedmiotowym piśmie wyraził przekonanie, iż w przypadku zalania działki nr 528, poprzez wody opadowe spływające z pasa drogowego, *inwestor* poniesie wszelkie koszty niezbędne do usunięcia uszkodzeń wynikających z zalania przedmiotowej nieruchomości.

Po przeanalizowaniu zebranego w sprawie materiału dowodowego, w tym stanowiska *inwestora* zawartego w ww. piśmie z dnia 23 listopada 2017 r., znak: ZDM-X.7013.2.2016.JZ, jak również zarzutów Pana Wojciecha Dzienisa, *Minister* stwierdza, że rozwiązania projektowe zatwierdzone w decyzji Wojewody Pomorskiego są prawidłowe.

Minister podziela stanowisko *inwestora*, iż nie mają uzasadnienia przedstawione przez Pana Wojciecha Dzienisa propozycje zmian takich jak dokonanie korekty niwelety chodnika, jezdni serwisowej i północnej ulicy K. Ciołkowskiego, tak aby niweleta na odcinku od skrzyżowania z ulicą Mickiewicz do ulicy Murarskiej była poniżej poziomu terenu przyległych posesji, w tym również przyległej ww. działki nr 528, oraz zwiększenie objętości zbiornika retencyjnego.

Na wstępie wskazać trzeba, że w myśl z art. 20 ust. 1 pkt 1 ustawy *Prawo budowlane* opracowanie projektu budowlanego w sposób zgodny m.in. z decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach, wymaganiami ustawy *Prawo budowlane*, przepisami innych ustaw oraz zasadami wiedzy technicznej należy do podstawowych obowiązków projektanta. Zgodnie z art. 11d ust. 1 pkt 5 *specustawy drogowej* do wniosku o wydanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej zawiera *inwestor* dołączył cztery egzemplarze projektu budowlanego wraz z zaświadczeniami, o których mowa w art. 12 ust. 7 ustawy *Prawo budowlane*, aktualnymi na dzień opracowania projektu.

Nie ulega wątpliwości, że projekt został wykonany i sprawdzony przez osoby spełniające warunki określone w ww. przepisie, a zgodnie z art. 20 ust. 4 ustawy *Prawo budowlane*, do projektu dołączono oświadczenia projektantów i sprawdzających o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz zasadami wiedzy technicznej.

Powyższe przepisy korespondują z szeroką odpowiedzialnością projektanta za sporządzony przez niego projekt architektoniczno-budowlany – art. 20, art. 93 pkt. 1, art. 95 i nast. ustawy *Prawo*

budowlane. Należy jednocześnie podkreślić, że to projektant odpowiada za opracowanie projektu inwestycji w sposób zapewniający bezpieczeństwo użytkowania, a nie organ udzielający zezwolenia na realizację inwestycji w postaci decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej. W wypadku więc spełnienia przez wnioskodawcę wymagań określonych w art. 11 b w zw. z art. 11d *specustawy drogowej* właściwy organ nie może odmówić wydania decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej – art. 11a *specustawy drogowej* (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 25 kwietnia 2017 r., sygn. akt VII SA/Wa 2952/16, opubl. Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Dalej wskazać należy, iż *inwestor* w ww. piśmie z dnia 23 listopada 2017 r. wyjaśnił, że ograniczenie pojemności ww. zbiornika przewidziane jest zgodnie z wydanymi warunkami technicznymi. Obliczenie przepływów wód opadowych i roztopowych wykazały zapas przepustowości zaprojektowanego kolektora deszczowego dn1000/1200 z wylotem do rowu prowadzącego wody do rzeki Białej. Jak wskazał *inwestor*, w analizie uwzględniono dopływ wód do zbiornika zgodny z „Programem zagospodarowania wód opadowych i rozbudowy kanalizacji deszczowej miasta Białegostoku”, pozostawiając jednocześnie istniejący zespół podczyszczający.

Inwestor wskazał, iż na odcinku od ul. Mickiewicza do przebudowywanego zbiornika jest wybudowana kanalizacja deszczowa. Kanalizacja deszczowa również będzie zbudowana po obu stronach ulicy Ciołkowskiego od ul. Mickiewicza do rzeki Białej. Wody opadowe z powierzchni drogi – jak wyjaśnił *inwestor* – będą odprowadzone do kanalizacji deszczowej (już istniejącej i tej projektowanej). Zbiornik retencyjny będzie wyposażony w dwa przelewy awaryjne włączone do kanału deszczowego o średnicy 1000 mm. Powyższe zapewni przyjęcie nadmiaru wód i odprowadzenie do rzeki Białej.

Wobec powyższego, *Minister* podziela stanowisko *inwestora* dotyczącego, iż niweleta drogi jest poprawna i nie wymaga korekty.

Dodatkowo, *inwestor* wskazał, że decyzja o zmniejszeniu zbiornika została podjęta w wyniku przeprowadzonych konsultacji z mieszkańcami, gdzie zgłoszony został postulat dotyczący zachowania szpaleru drzew wzdłuż ul. Ciołkowskiego od strony ogrodów działkowych i budynków mieszkalnych. W tym celu przesunięto drogę główną i w konsekwencji poszerzono pas drogowy, a co za tym idzie konieczne było zmniejszenie powierzchni zbiornika retencyjnego.

Jednocześnie *inwestor* podkreślił, że lokalizacja zbiornika tożsama jest z tą, ustaloną decyzją Wojewody Podlaskiego nr 19/2011 z dnia 20 listopada 2011 r. o zezwoleniu na realizację inwestycji drogowej polegającej na budowie i rozbudowie drogi wojewódzkiej Nr 678 na ul. Wiadukt na odcinku od granicy miasta Białegostoku do ronda 10 Pułku Ułanów Litewskich w Białymstoku wraz z fragmentem węzła drogowego w rejonie wiaduktów nad torami PKP od km 4+725,13 do km 5+187,00 oraz ul. Ciołkowskiego, na odcinku od ronda 10 Pułku Ułanów Litewskich do rzeki Białej od zakresu oznaczonego literami F-F do km 4+725,13. Jak wskazał *inwestor*, warunki techniczne dla ww. inwestycji nakazywały zagospodarowanie wód deszczowych dla zrealizowanego odcinka ul. Ciołkowskiego m.in. poprzez wykonanie zbiornika na działce nr 741/1, z obrębu 21.

Wobec powyższego, uznać należy, iż przyjęte rozwiązania projektowe są optymalne i zapewniają prawidłowy odbiór wód opadowych.

Zezwolenie na realizację inwestycji drogowej, zwłaszcza na obszarach zurbanizowanych, w wielu wypadkach musi zatem uwzględniać spreczne interesy, z jednej strony inwestora, a z drugiej strony osób lub podmiotów których prawa lub interesy mogą być przez to zezwolenie zagrożone lub naruszone. Granice tych praw i interesów określają przepisy prawa budowlanego oraz innych aktów prawnych wydanych na podstawie i w wykonaniu przepisów tego prawa lub przepisów wydanych dla ochrony środowiska. Poza tymi granicami, a zatem poza ochroną prawną wynikającą z norm prawa pozytywnego, pozostają natomiast protesty obywateli lub innych podmiotów wyrażające ich osobiste zapatrywania, oczekiwania, postulaty i życzenia co do określonej polityki planowania przestrzennego, wzajemnych relacji między planowanymi lub realizowanymi inwestycjami. Nieuwzględnienie ich nie może jednak stanowić podstawy kwestionowania legalności zezwolenia na realizację inwestycji drogowej (vide: wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2011 r., sygn. akt VII SA/Wa 810/11, Lex nr 996831).

Wskazać przy tym należy, iż organ wydający decyzję dotyczącą zezwolenia na realizację inwestycji drogowej nie jest kompetentny do oceny przesłanek ekonomicznych, oraz społecznych powstającej inwestycji, w jej kształcie określonym przez inwestora. Do organu administracji należy jedynie ocena wniosku inwestora pod względem jego zgodności z prawem powszechnie obowiązującym. Jeżeli, w wyniku realizacji ww. inwestycji, skarżący poniesie jakiekolwiek szkody materialne, to będzie mu przysługiwało roszczenie odszkodowawcze, dochodzone na zasadach ogólnych w postępowaniu cywilnym.

Wniosek Pana Wojciecha Dzienisa o wstrzymanie natychmiastowej wykonalności *decyzji Wojewody Podlaskiego*, został rozpatrzony w odrębnym postanowieniu odmawiającym wstrzymania natychmiastowego wykonania *decyzji Wojewody Podlaskiego*.

Podsumowując, organ odwoławczy uznał, że przebieg planowanej inwestycji został ustalony prawidłowo. Organ uznał racje przemawiające za ustaloną lokalizacją, które przedstawił inwestor w załączonej do wniosku dokumentacji. Stwierdzić należy także, że zarówno wniosek inwestora, postępowanie przeprowadzone przez organ pierwszej instancji, jak i zaskarżona *decyzja Wojewody Podlaskiego* - poza częścią uchyloną w pkt I-V niniejszej decyzji - nie naruszają prawa, a zarzuty skarżącego nie zasługują na uwzględnienie, wobec czego orzeczono jak w rozstrzygnięciu.

Niniejsza decyzja jest ostateczna.

Na decyzję, na podstawie art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1369, z późn. zm.), przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, wnoszona za pośrednictwem Ministra Inwestycji i Rozwoju, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji.

Załączniki:

Nr 1.1-1.3 - zamienne arkusze nr 2.3, nr 2.4 i nr 2.5 mapy określającej linie rozgraniczające teren przedmiotowej inwestycji,

Nr 2.1-2.3 - zamienne rysunki nr 2.3, nr 2.4 i nr 2.5 projektu zagospodarowania terenu,

Nr 2.4 - zamienne strony 49 i 50 części opisowej projektu zagospodarowania terenu,

Nr 3.1-3.3 - zamienne rysunki nr 2.3, nr 2.4 i nr 2.5 projektu architektoniczno-budowlanego branży drogowej, układ drogowy,

Nr 3.4 - zamienne strony 23 i 24 części opisowej projektu architektoniczno-budowlanego branży drogowej, układ drogowy.

MINISTER INWESTYCJI I ROZWOJU

z up.

Jarosław Kapłon

Zastępca Dyrektora

Departamentu Lokalizacji Inwestycji

Otrzymują (wraz z załącznikami):

1. Wojewoda Podlaski
2. Prezydent Miasta Białegostoku
(3 egz. decyzji, w tym 1 egz. z kompletem załączników, w celu wprowadzenia zmian w ewidencji gruntów i budynków oraz w księgach wieczystych)
3. A/a

Otrzymuje (bez załączników):

1. Pan Wojciech Dzienis

Otrzymuje do wiadomości (wraz z załącznikami nr 2.1-2.3, 2.4, 3.1-3.3, 3.4)

1. Podlaski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego

Do wiadomości (bez załączników):

1. Prezydent Miasta Białegostoku
- wykonujący zadania z zakresu administracji rządowej
2. Sąd Rejonowy w Białymstoku
IX Wydział Ksiąg Wieczystych
3. Podlaski Urząd Wojewódzki w Białymstoku
Wydział Nieruchomości i Geodezji
4. Urząd Miasta w Białymstoku